

PREDICĂ LA BUNA VESTIRE

25 Martie

Și a zis Maria: "Iată roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău!" (Luca I, 38)

Frați creștini,

Astăzi prăznuim aniversarea faptei celei mai mari pe care a făcut-o Dumnezeu în lume, arătarea nemărginitei Sale iubiri față de oameni prin întruparea Fiului Său, Iisus Hristos, în pântecele Fecioarei Maria. Și această sărbătoare o numim Buna Vestire, adică ziua când Fecioara Maria a fost vestită de Sfântul Arhanghel Gavriil, că va naște pe Fiul lui Dumnezeu prin încuviințarea Fecioarei.

Fericitul Augustin spune că prima pagină a Evangheliei Sfântului Ioan este bine să fie săpată cu litere de aur în toate bisericile. Același lucru s-ar putea spune și despre Sfânta Evanghelie de astăzi, căci amândouă au aceeași însemnătate: Sfântul Ioan Evanghelistul descrie nașterea cea de veci a Cuvântului care s-a pogorât din sânul lui Dumnezeu și zice: "La început era Cuvântul și cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul. Toate prin El s-au făcut; și fără de El nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut... Și Cuvântul s-a făcut trup și s-a sălășluit întru noi și am văzut slava Lui, slavă ca a Unuia – Născut din Tatăl, plin de har și de adevăr."

Iar Sfântul Evanghelist Luca ne spune din ce mamă, în ce loc, și în ce chip s-a făcut Cuvântul trup ca să locuiască printre noi păcătoșii. Din toată Sfânta Evanghelie, această pagină este cea mai mișcătoare și mai importantă pentru că ea este împlinirea proorociilor care au vorbit cu sute și mii de ani înaintea întrupării Fiului lui Dumnezeu din Fecioară.

Acesta a fost așteptat să izbăvească biata omenire căzută și subjugată de păcatul strămoșesc.

În această Sfântă Evanghelie ni se prezintă faptul cel mai de căpetenie ce s-a petrecut pe pământ, înțelege iubirea cea nemărginită a lui Dumnezeu, puterea și înțelepciunea prin care a voit să ne ridice. Să o sărutăm dar și noi cu respect, recunoștință și iubire și să cerem cu smerenie prin Sfânta Fecioara Maria ca să ne lumineze Sfântul Duh spre a o înțelege cu mintea, cu sufletul și cu inima curată.

Frați și surori, până la venirea Mântuitorului în lume, omenirea căzuse într-o mare dobitocie cu păcatele. Cinci mii de ani și mai bine, adevărul și virtuțile sfinte, care sunt cele mai prețioase bunuri pentru om, au fost înăbușite de întuneric și de crime. De la Adam, întunericul păcatului apasă greu asupra pământului, oamenii trăiau afundați în acest întuneric, căci toți se făceau vinovați de păcate și de păcatul neascultării lui Adam făcut în rai, ei purtau pe frunte pecetea răzburării cerești. Dar, odată cu venirea pe lume a Sfintei Fecioare Maria, se vestește apropiatul sfârșit al tristei nopți a păcatului, începutul zilei de lumină și de bucurie.

Când zorile se arată, toată firea se bucură păsările cântă, pomii înfloresc, văzduhul se îmbată de mirosul florilor și toată natura râde de bucurie încălzindu-se la razele soarelui. Așa a fost Sfânta Fecioară Maria asemănată în Sfânta Scriptură, cu razele ce se ivesc, cu luna care e mai strălucitoare decât celelalte stele și care luminează în timpul nopții împrumutându-și strălucirea de la soare.

Prin Fecioara Maria a început a se risipi întunericul de care era înfășurată omenirea, fiindcă, prin minunata strălucire a virtuților sale, ne arată calea de urmat și ca un soare strălucește între noi și Dumnezeu. Iată dar despre cine se întreba Solomon zicând: "Cine este aceasta care se ivește ca zorile, frumoasă ca luna și aleasă ca soarele?" Iar împăratul David zice: "Dumnezeu și-a așezat scaunul Său în soare!"

Iată deci cât de curată, cât de strălucită și cât de luminoasă în întunericul nopților a fost Sfânta Fecioară Maria. Biserica noastră o cântă scaun de heruvimi Fecioara, sau ceea ce ești mai cinstită decât heruvimii și ești mai slăvită fără de asemănare decât serafimii. Sfânta Fecioară Maria în Biserica Domnului s-a pregătit, s-a sfințit și s-a îndumnezeit cu trupul și cu sufletul; căci acolo a petrecut de la etatea de trei ani până la cincisprezece ani, în rugăciune și în meditații ale Sfinte Scripturi.

Acolo a fost hrănită de sfinții îngeri cu mană cerească, cetele îngerești îi slujeau cu frică și nu știau taina întrupării lui Dumnezeu din această Sfântă Fecioară. Sfânta Evanghelie ne spune că în luna a șasea din an a fost trimis arhanghelul Gavriil de la Dumnezeu într-o cetate din Galileia, al cărui nume era Nazareth, la o fecioară ce era logodită cu un bărbat ce se numea Iosif din familia lui David. Iar numele fecioarei era Maria. Luna a șasea este luna martie; la evrei anul începe cu luna septembrie.

Când a intrat arhanghelul în casa lui Iosif, s-a închinat Sfintei Fecioare, zicându-i: "Bucură-te, ceea ce ești plină de Har, Domnul este cu tine, binecuvântată ești tu între femei..." Când a auzit Fecioara, s-a tulburat și sta nemișcată cugetând întru sine: "Oare ce să fie aceasta?" Iar îngerul Domnului, văzând-o pe ea tulburată, i-a liniștit sufletul zicându-i: "Nu te teme, Marie, căci ai aflat har la Dumnezeu, și iată vei lua în pântece și vei naște fiu și vei chema numele lui Iisus, acesta va fi mare și Fiul Celui Preaînalt, Fiul lui Dumnezeu se va chema".

Fecioara Maria, aducându-și aminte cum a înșelat șarpele pe Eva, se gândea și zicea întru sine: "Văd chipul tău ca al unui om, graiul și portul tău sunt din lumea veșniciei, mie îmi spui lucruri mari și minunate pe care nu le pricep. Tu zici că Dumnezeu se va sălășlui în mine. Cum poate să încapă în mine Dumnezeu, Acela care a făcut cerul și pământul și nu-l poate încăpea tot universul?"

Iar arhanghelul, voind a-i lămuri minunea cea mai presus de fire, i-a spus că la Dumnezeu toate sunt cu putință și i-a adus aminte de multele minuni pe care le făcuse Dumnezeu, pe care Fecioara le citise în Sfânta Scriptură cât a stat în templu. I-a adus aminte de toiagul lui Aaron care fusese uscat și care apoi a înverzit și înflorit. I-a adus aminte de Sara, femeia lui Avraam, care, fiind bătrână și stearpă, a născut la bătrânețe pe Isaac. I-a adus aminte de sfânta Ana, mama ei, care a născut-o tot așa la bătrânețe. Și ca s-o încredințeze mai bine, i-a vorbit de o minune petrecută de curând: "Iată, Marie, și verișoara ta Elisabeta fiind stearpă se află acum însărcinată în luna a șasea, du-te la ea și te vei convinge de cuvintele mele!"

Sfânta Fecioară Maria asculta cu atenție cuvintele sfântului arhanghel, dar înțelegea în parte porunca lui Dumnezeu, căci ea făgăduise să rămână fecioară și nu înțelegea cum va fi aceasta. De aceea, cu smerenie, mai întrebă pe înger: "Cum va fi aceasta, de vreme ce eu nu știu de bărbat...?" Aceste cuvinte ne arată cu câtă grijă și înțelepciune voia să-și păzească fecioria. Atunci arhanghelul Gavriil, cu mult respect, îi liniștește sufletul, descoperindu-i această taină, și-i zice: "Duhul Sfânt se va coborî peste tine, Marie, Și puterea Celui Preaînalt te va umbri. Pentru aceasta și sfântul care se va naște din tine se va chema Fiul lui Dumnezeu".

Aceste cuvinte intrară în sufletul Fecioarei ca o rază luminoasă, luminând toate îndoielile despre curăția fecioriei sale. Dar ea se întreba zicându-și: "Da, a consimți să fiu Maică a lui Dumnezeu este ușor; dar cum să-i explic eu logodnicului meu, bătrânul Iosif și oamenilor; când mă vor vedea însărcinată, va crede cineva cuvântul meu...? Voi fi blestemată sau binecuvântată...? Voi fi omorâtă cu pietre sau slăvită...? Toate acestea îi prevesteau un viitor dureros Fecioarei.

Sta în genunchi nemișcată, cu ochii lăsați în jos, cu mâinile încrucișate pe piept și plină de credință, cu umilință și cu o nevinovăție supraomenească vorbi îngerului, însă în realitate,

lui Dumnezeu , zicându-i: "Iată roaba Domnului, fie mie după cuvântul Tău!" Acest răspuns era așteptat, acest cuvânt de iubire dorit și cerut de Dumnezeu, cuvânt puternic care deschise cerul și atrase pe Dumnezeu pe pământ, făcând din Fecioara Maria cortul cel viu al dumnezeirii, umplându-se de nespuse daruri.

În acel moment miresele raiului au început să izbucnească din crinul pe care arhanghelul îl dete Fecioarei. Iar Duhul Sfânt, prin fulgerele cele luminoase ale razelor, a străbătut ca razele soarelui prin geam, în pântecul Fecioarei. Și astfel Cuvântul lui Dumnezeu, Iisus Hristos s-a întrupat în pântecul ei cel Fecioresc.

Dumnezeu – Tatăl, când a făcut toate câte le vedem la creațiune, a zis: "Să fie", și îndată s-a făcut tot universul. Tot așa și Fecioara Maria a zis: "Fie mie după cuvântul Tău". Și s-a săvârșit taina întrupării lui Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu adevărat, din Dumnezeu adevărat, lumină din lumină s-a întrupat și Cuvântul trup s-a făcut și s-a sălășluit întru noi.

Cuvântul de umilință și de supunere desăvârșită al Sfintei Fecioare Maria, ne-a adus mântuirea. Ea a zdrobit capul șarpelui celui vechi și a lucrat la mântuirea lumii, ea a veselit cerul și a făcut să salte de bucurie pământul. Prin ea, neamul omenesc cel osândit la întuneric și la moarte, a văzut lumină mare și i s-a dat viața cea adevărată, deschizându-i porțile raiului.

Dacă Adam a fost capul omenirii celei vechi, Domnul Hristos este începutul omenirii celei noi. Dumnezeu, ca să facă pe cel dintâi om, a luat pământ și, suflând în el duh de viață, a creat pe Adam primul om, omul cel vechi. Iar ca să facă pe omul cel nou Dumnezeu a luat o picătură de sânge din omenirea aceasta pe care trebuia s-o curățească, s-o reînnoiască și s-o împreune cu viața dumnezeiască. De această picătură de sânge s-a servit, pentru ca să formeze, fără ajutorul omului, în pântecul Fecioarei celei curate, pe omul cel nou, pe modelul cel vrednic de urmat, pe Iisus Hristos. Iar pentru aceasta trebuia consimțământul Fecioarei, adică trebuia un contract adică un fel de căsătorie duhovnicească, între Creator și creatură, între Fiul lui Dumnezeu și natura omenească, reprezentată prin Sfânta Fecioară Maria, care trebuia să nască pe Cuvântul lui Dumnezeu.

Iată motivul pentru care Dumnezeu a trimis pe arhanghelul Gavriil la această Fecioară n-a fost trimis la Roma, la fecioarele împăraților, nici la Atena, la fiicele învățaților lumii de atunci, n-a fost trimis la vreo împărăteasă puternică sau vreo prințesă plină de frumusețe trupească ci a fost trimis în orașul Nazareth din Galileea, la o fecioară smerită din neamul împăratului David, care era logodită cu un bătrân de optzeci de ani, numit Iosif, tot din același neam al lui David.

Cu adevărat, fraților, astăzi este zi de mare bucurie, căci prin arhanghelul Gavriil ni s-a adus bucurie la toată lumea. El a fericit-o pe Fecioara Maria spunându-i mai întâi: "Bucură-te!" și apoi: "Ceea ce ești mai cinstită, ceea ce ești plină de dar, că prin tine vine bucuria la toată lumea și se risipește întunericul".

Fecioara Maria cu adevărat a fost plină de daruri, ea este comoara tuturor darurilor duhovnicești ale Duhului Sfânt, fiindcă în dânsa se află darurile arhanghelilor și îngerilor, ale căpeteniilor, începătorilor, puterilor, stăpânilor, domniilor, scaunelor, heruvimilor și serafimilor. De aceea Sfânta Fecioară Maria este împărăteasa îngerilor, a cerului și a pământului. Dar mai presus de toate darurile pe care le avea Fecioara, era smerenia, ea a zis către înger: "...că a căutat Domnul spre smerenia roabei Sale". Iată deci că, smerenia a fost cea mai dintâi calitate pentru care Dumnezeu a ridicat-o în slavă și cinste spre a fi lăudată în cer de toate oștile cerești și pe pământ fericită de toate neamurile.

Smerenia a înălțat și pe ceilalți sfinți de pe pământ la ceruri și i-a împodobit Dumnezeu cu aureolă nemuritoare. Cea mai mare smerenie a fost a Mântuitorului Hristos : smerindu-Se pe Sine, s-a făcut ascultător până la moarte. De aceea zice Sfântul Isac Sirul: "Smerenia este haina dumnezeirii", fiindcă cu aceasta s-a îmbrăcat Dumnezeu când a voit să vină printre noi, oamenii, ca să ne mântuiască. Adică a luat firea noastră cea smerită, trup pământesc. Iar dacă vrea cineva să știe de unde se naște smerenia, să afle de la Sfântul Ioan Scărarul, care zice: "Smerenia se naște din ascultarea și tăierea vocii".

Dar pentru ce este smerenia așa de mare și o iubește Dumnezeu ? pentru că numai cu ea se poate ucide păcatul cel mare, care este mândria, prin care au căzut îngerii și apoi strămoșii noștri din rai.

Dintre toate făpturile pământești, Sfânta Fecioara Maria a fost darul cel mai vrednic și frumos și cel mai iubit de Dumnezeu . Noi pământeni ne lăudăm cu un astfel de dar neprețuit și ne punem mare nădejde în sprijinul Sfinte Fecioare ca să fim ocrotiți și scăpați de vicleanul șarpe care vrea să înghită tot pământul cu răutatea lui. Nimeni nu va putea scăpa, nu se va putea mântui fără adâncă smerenie pe care a avut-o Sfânta Fecioară.

Astăzi vedem mai mult ca oricând păcatul mândriei, păcatul acesta grozav care a cuprins toată lumea. Fiecare dorește să fie mai mare peste alții, să-i robească, să-i stăpânească. Fiecare dorește să fie mai bogat decât altul, să fie mai lăudat, mai pus în cinste, fiecare se crede mai înțelept, mai iscusit, de aceea se luptă fără milă să distrugă pe alții; se urăsc se dușmănesc, se pârăsc, fără motive. Mândria este pricina. Femeile în mândria lor uită buna cuviință și frica de Dumnezeu, îmbrăcându-se după ultima modă și vopsindu-se, stricându-și chipul pe care l-a lăsat Dumnezeu, făcându-se bucurie demonilor și curse bărbaților.

Să nu uităm, frați și surori, că Dumnezeu va pedepsi la judecata de apoi toată fărădelegea și păcatul. Dacă vrem să ne facem fii ai lui Dumnezeu, trebuie să ascultăm de poruncile Lui, trebuie să ne silim să dobândim și noi darurile cele alese ale Sfinte Fecioare Maria. S-o avem pildă de urmat, să iubim curăția trupului, rugăciunea minții, smerenia inimii; căci cine își întinează trupul cu desfrânări, cine-și omoară sufletul cu ucideri de prunci, cine-și întunecă mintea cu griji pământești, cine-și umple inima cu trufia vieții ticăloase, acela nu

poate fi un copil al darului dumnezeiesc, acela nu poate vedea fața lui Hristos și nu se va învrednici nici de mila rugăciunilor Maicii Domnului.

Cine hulește pe Maica Domnului, Sfânta Fecioară Maria, cu înjurături, cuvinte de batjocură, cum fac sectanții care o coboară pe Maica Domnului în rândul femeilor păcătoase, vai lor. Aceia vor moșteni focul gheenei și viermilor celor neadormiți și niciodată nu se vor ridica să vadă lumina lui Hristos. Cine nu se închină ei așa cum s-au închinat arhanghelii și îngerii și cum o slăvesc și acum în cer mulțimile sfinților, aceia vor rămâne fără de glas când se va arăta pe norii cerului Împărăteasa cu Fiul ei cel dorit și iubit, care va judeca lumea.

Părinții să aibă grijă de copii, să-i învețe rugăciuni și cântări sfinte, să se roage împreună cu ei, să-i învețe să facă Sfânta Cruce dreaptă pe fețele lor și să fie o pildă de rugăciune și fapte bune în fața copiilor. Copiii, ce văd la părinți, aceea fac și ei. Feriți copiii de filme imorale și reviste pornografice. Veniți cu copii la Sfânta Biserică unde a venit și Sfânta Fecioară și învățați acest limbaj ceresc. În zadar învățăm alte limbi străine dacă nu învățăm limba care se vorbește în țara cea de sus, țara fericirii raiului! Căci din cauza neștiinței și a necredinței, mulți ajung în fundul iadului, fiindcă cei necredincioși n-au nici un reazem în viața aceasta la vreme de mari supărări și ajung de se spânzură, se otrăvesc și așa se dau în gheara diavolului.

Era un învățat care cunoștea douăzeci de limbi. Într-o zi prietenii lui l-au găsit spânzurat și lângă el o hârtie cu aceste cuvinte: "Nimic din lumea aceasta nu mă mai mulțumea, eu trăiam zadarnic și am găsit cu cale să termin cu viața aceasta". Mirare mare i-a cuprins pe toți cunoscuții lui. Sărmanul, în zadar învățase așa de mult, dacă n-a învățat limba credinței, limba bisericii, a Duhului Sfânt. În lumea aceasta, o știm cu toții, că suntem călători, facem numai un popas de 50-70 de ani, poate nici atât și trebuie să mergem în țara veșniciei.

Omenirea a rămas mult în urmă cu această știință despre credință, despre Dumnezeu, despre mântuirea sufletului. De aceea ajung aceste suflete în locul cel de jale acolo în chinuri. Acolo nu se aud decât țipete sfâșietoare, ca fiarele sălbatice. Această limbă o cântă sărmanele suflete în iad.

Să ne aducem aminte de Sfânta Fecioară Maria și s-o avem ca pildă înaintea ochilor noștri. Să urmărim smerenia și ascultarea ei de poruncile dumnezeiești și începând de astăzi să ne lăsăm de toate relele și păcatele și hotărâți să mergem pe calea Bisericii ca să ne mântuim și noi, ca să ajungem la locul acela fericit, la viața veșnică.

Rugăciune

O, Prea Curată Fecioară, ceea ce ești plină de daruri, Împărăteasa îngerilor și Maica creștinilor, ajută-ne și nouă cu sfintele tale rugăciuni și roagă-L pe Fiul tău și Dumnezeul nostru să ne apere de toate ispătele celui rău. Roagă-te și pentru preoții

țării noastre, pentru tot clerul Bisericii Ortodoxe, roagă-te, Preafericită Fecioară, pentru părinții noștri, moșii și strămoșii, roagă-te pentru țara aceasta România să fie păzită de vrăjmașii văzuți și nevăzuți.

**Întărește-ne credința și ajută-ne să ajungem cu toții la limanul mântuirii, să slăvim și noi în ceruri pe Tatăl, pe Fiul și pe Sfântul Duh, împreună cu tine în vecii vecilor..
Amin.**